

PŘÍSPĚVEK UZAVŘEN BEZ ROZPORU ke dni 28.6.2017**Daň z příjmů****504/28.06.17 Daňový režim sdíleného používání automobilů pro služební a soukromé účely**

Předkládá: JUDr. Ing. Martin Kopecký, daňový poradce, č. osv. 3826

Situace

Předmětem příspěvku je daňový režim použití vozidla zaměstnavatele pro soukromé účely zaměstnanců za situace, kdy použité vozidlo není přiděleno pro služební a soukromé účely jedné konkrétní osobě, ale k soukromému využití dochází odděleně, mimo pracovní dobu.

Jedná se o situaci, kdy skupina zaměstnanců využívá pro služební účely více vozidel zaměstnavatele dle jejich aktuální potřeby, tj. není individuálně stanoveno konkrétní vozidlo pro jednoho zaměstnance. V době, kdy pro tato vozidla není využití v rámci ekonomické činnosti zaměstnavatele, mohou zaměstnanci požádat o časově ohraničené využití pro soukromé účely (např. „vypůjčit“ si vozidlo na víkend).

Každý zaměstnanec má možnost si předem rezervovat použití konkrétního vozidla v konkrétním čase v rámci informačního systému zaměstnavatele. O použití každého vozidla pro služební (i případné soukromé) využití konkrétním zaměstnancem je vedena kniha jízd, takže je možné doložit, kdo které vozidlo kdy používal a je jasně odděleno použití vozidla pro služební účely a pro soukromé účely.

Pro zaměstnavatele jsou náklady na provoz vozidla v rámci využití pro soukromé účely

zanedbatelné (pohonné hmoty pro soukromé účely si hradí zaměstnanci sami). Proto zaměstnavatel poskytuje vozidla pro soukromé využití zaměstnanců zdarma nebo za cenu nižší, než je obvyklá cena za půjčení vozidla v komerční půjčovně nebo cena za sdílení vozidla mezi soukromými osobami.

Popis problému

Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (ZDP) stanoví zvláštní postup při určení zdanitelného příjmu zaměstnance pouze pro situaci, kdy je vozidlo přiděleno konkrétnímu zaměstnanci pro jeho služební a soukromé použití. Dle názoru předkladatele se však tento postup nepoužije pro výše popsanou situaci, jelikož se jedná o ohraničené a předem vymezené soukromé použití vozidla, které je standardně určeno pouze pro služební účely (a to pro více zaměstnanců zároveň, bez určení konkrétní osoby, která má nárok konkrétní vozidlo pro soukromé účely používat).

Ve výše popsané situaci by podle názoru předkladatele mělo zdanění probíhat na základě skutečného použití konkrétního vozidla konkrétním zaměstnancem pro jeho soukromé účely. Tato situace se totiž fakticky blíží situaci, kdy zaměstnavatel zaměstnanci vozidlo půjčuje, i když formálně žádná smlouva o zápůjčce mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem uzavírána není, ale zápůjčka se děje fakticky na základě rezervace konkrétního sdíleného vozidla konkrétním zaměstnancem pro konkrétní čas.

Základem daně by měl být ve smyslu § 6 odst. 3 písm. a) ZDP rozdíl mezi obvyklou cenou za poskytnutí sdíleného automobilu mezi nezávislými osobami a cenou skutečně placenou zaměstnancem za využití tohoto sdíleného vozidla pro jeho soukromé účely.

Závěr

V případě časově omezeného soukromého použití vozidla zaměstnancem, jedná-li se o vozidlo, které je standardně k dispozici více zaměstnancům pro služební účely (avšak není přiděleno konkrétnímu zaměstnanci pro soukromé a služební účely) je základem daně obvyklá cena za půjčení vozidla za období, kdy zaměstnanec toto vozidlo pro soukromé účely skutečně využíval, resp. rozdíl mezi touto obvyklou cenou a cenou za poskytnutí vozidla pro soukromé využití placenou zaměstnancem jeho zaměstnavateli.

Stanovisko GŘ:

Souhlas se závěrem předkladatele, avšak za předpokladu, že nebudou naplněny podmínky pro § 6 odst. 6 ZDP. Vnitřním předpisem zaměstnavatele by však měly být stanoveny podmínky, za kterých jsou tato vozidla zaměstnancům poskytována (půjčována), tzn. zajištění dostupnosti všem zaměstnancům bez ohledu na pracovní zařazení u zaměstnavatele, způsob zveřejnění vozidel, které jsou k dispozici zaměstnancům pro soukromé účely z důvodu nevyužití k ekonomické činnosti zaměstnavatele (s vymezením časového období), způsob stanovení ceny obvyklé (dle tarifu z půjčoven vozidel) apod.

Zároveň v tomto kontextu výše uvedeného upozorňujeme na jednu ze základních zásad daňového řízení, a to na skutečnost, že správce daně v souladu s § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, při uplatňování daňových zákonů vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, tzn., že zkoumá, zda se v konkrétním případě ve skutečnosti nejedná o prokazatelně zastřený (simulovaný) stav stavem formálněprávním.